

κλειδί», μά ψυχή δὲν ἦν μέσα! Τὸ κρεβάτι στρωμένο καὶ ἀπειράχτο, ἡ βαλίτσα, τὸ ἐπιναπόρητο, τὸ μπαστούνι στὸ δικτυωτὸ μὴ Νικολάκης, οὔτε ἴγνος.

Ἀναζητήθηκε παντοῦ, ἀναζητήθηκε κι' ὅταν φτάσανε στὴ Λάρισα.

Μὰ τίποτε, τίποτε, μηδὲν! Ἀσάντος ὁ Νικολάκης!...

Ἀνησυχῆσαν ὅλοι. Ἀναστάσιος!

Δυστύχημα νὰ ἔγινε ἡ ἐγκλήμα!

Ἀμέσως εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία.

Καὶ ἕνα τηλεγράφημα «ἐπέειπε» ἔφυγε ἀμέσως· γιὰ τὴν Ἀστυνομία Ἀθηνῶν:

«Κύριος Ν. κ. Νικολάκης Καπάκιας, ὁ γνωστὸς διευθυντὴς μεγάλου οἴκου νεωτερισμῶν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐξήφηνισθη μυστηριωδῶς ἐκ τοῦ διαμερισμάτου του, κατὸ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Λάρισσαν. Εἰς τὸ βαγόνι του εὐρέθησαν ἀθικτὰ τὰ πράγματά του. Εἰς τὸ ἐπιναπόρητο του εὐρέθη ἕνα πορτοφόλι παλαιῶν, κενόν, περιέχον μόνον τὸ εἰσιτήριο του... Ἐνεργουμένων ἀνακρίσεις, πρὸς ἐξακριβώσιν δυστυχήματου τυχαίου ἡ ἐγκλήματος...»

Ἡ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν ἐρώτησε τὸ σπίτι τοῦ Νικολάκη.

«Ἐφυγε γιὰ τὴν Λάρισα, ἀπάντησεν ἡ κυρία Μελομένη καὶ σήμερα ἐπρόκειτο νὰ ᾿ρθῇ!»

Ἀρχίσαν ἡ ἀνακρίσεις. Ἐξητάσθη τοῦ «Οἴκου» τὸ προσωπικόν. Μὰ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε!... Ἡ δουλειὰς πηγαίνανε καλά. Ὁ κύριος Νικολάκης ἦταν πάντα ῥεθύσιος, εὐθύσιος. Καὶ ὅταν ἔφυγε τοὺς ἀποχαμρέσεν ὅλους γελιστός. Κατὰ συνέπειαν, ἡ αὐτοκτονία ἀποκλείεται!...

Δυστύχημα, λοιπόν;

Ἡρενήθη ὅλη ἡ γαμμάλη. Ἄλλα τίποτε δὲν εὐρέθη. Οὔτε ἴγνος, πού νὰ δεχθῆν ὅτι συνέβη κατὰ τὸ ἐξαφνικόν, τὸ ἀπευκαίον.

Ἐγκλήμα, λοιπόν;

Ἡ κυρία Μελομένη, ἀνακρινομένη, ἐβραβίωσεν ὅτι ὁ κύριος Νικολάκης, φεύγων, εἶχε πάρει ἀρχικόν χρηματικόν ποσὸν μαζί του, προτιθέμενος νὰ κάμῃ ὑποκατάστημα «Νεωτερισμῶν» στὴ Λάρισα.

— Ἐγκλήμα, λοιπόν! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ στραφοῦν ὅλοι μαζὶ ἀ ἐνέργειαι!...

***

Πένθος μεγάλο στὸ σπίτι τοῦ κύριου Νικολάου. Μαυροκτυμένη ἡ κ. Μελομένη καὶ ποζῶσα ἐδεχότανε οὐλλυπητήρια συναδέλφω καὶ γνοσταν. Ὁ κόσμος; ὁ ἐμπορικὸς σὸ ποδὶ!...

Ἄχ, Νικολάκη μου, πὼς σ' ἔχασα!

Νικολάκη μου, καμάρι μου,

καὶ σὶδε τοῦ σπιτιοῦ μας...

Ἦθελε νὰ μοιολογήσῃ καὶ νὰ κλάψῃ δυνατὰ ἡ κ. Μελομένη, ἀλλὰ ὁ κόσμος ὁ καλὸς, ἡ ἀριστοκρατία, οὔτε μοιολογᾷ, μὰ οὔτε κλαίει περὶ!... Καὶ ποζᾷσε, ποζᾷσε ἡ κυρία Μελομένη.

— Ζωὴ σὲ λόγου σας!

— Εὐχαριστῶ.

***

Ἡ πόρτα ἐνὸς βαγονιοῦ φορητοῦ ἀνοίξε βαρεῖα καὶ ἀφθονὸ τὸ φῶς χύθηκε μέσα κι' ἐδίωξε τὸ βαθὺ σκοτάδι.

Ἐνας ἀνθρώπος, καλοντυμένος, νοικοκυρῶς, ἐξαπλωμένος ἀπάνω στὰ ἐμπορεύματα, πού ἦσαν ἐκεῖ μέσα, ἀναδέυτηκε λιγάνι, ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ρώτησε τὸν σιδηροδρομικὸ ἀχθωφόρον, πού ἀνοίξε τὴν πόρτα:

— Φτάσαμε στὴ Λάρισα;

— Τί θέλεις διὸ μέσα, Χριστιανέ μου!... ρώτησε ὁ ἀχθωφόρος. Ποῖα Λάρισα μὸς λέεις;... Ἐδῶ εἶνε ἡ Κυπαρισσία!

— Κυπαρισσία, φώναξεν ὁ Νικολάκης καὶ πετάχτηκε ὀρθός. Τί θέλεις γι' ὅδὸ περὶ στὴ Κυπαρισσία;

— Δὲν ξέρω τί θέλεις στὴν Κυπαρισσία, ἀλλὰ ἐδῶ μέσα, σὸ φορητὸν βαγόνι, τί ζητᾷς; πού εἶπε λίγο θυμωμένος ὁ σιδηροδρομικὸς υπάλληλος.

Τότε ὁ Νικολάκης ἐκατάλαβε. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ πιότὸ, μεθυμένος, γιὰ πρώτη φορά τόσο πολὺ σὲ δλην του τῆ ζωῆ, ὅταν πετάχτηκε ἀπὸ τὸ μπουφέ, μὲ φόβον μήπως τὸ τραίνο φύγῃ καὶ τὸν ἀφήσῃ στὸν σταθμὸν, κήθησε στὴν πρώτη πόρτα βαγονιοῦ πού βόηκε ἀνοιχτὴ μπροστά του.

Μὰ δὲν ἦταν περὶ ἡ πόρτα τοῦ βαγόνι-λι πού ἔπιασε. Τὸ βαγόνι ἐκείνο εἶχε μετακινηθῆ. Κι' ἐκεῖ μπρὸς ἦταν ἡ πόρτα ἐνὸς φορητοῦ, πού σχηματίζονε γιὰ τὴν Καλαμάτα καὶ πού ἔφυγε στὴν ὥρα του.

Βαρὺς λοιπὸν κ' ἔφυγε ἡσυχά ὁ Νικολάκης ἀπὸ τὸ κρυσί, ἔπεισε ἀμέσως στὸν βαθὺ τοῦ μεθυμένου ὄντο καὶ δὲν ζήτησε παρὰ τὴν ἐπομένη τὸ ἀπόγευμα στὴν Κυπαρισσία, μολὲς ἀνοίξε ἡ πόρτα γιὰ νὰ κατεβᾷσῃ τὰ ἐμπορεύματα.

Συλλογίζομενος τὸ ρεζιλιῆκι, ὁ δυστυχὸς, ἔδωσε ἐξηγήσεις στὸν υπάλληλον καὶ πήρε ἀμέσως τὸ τραίνο πού ἐχότανε γιὰ τὴν Πάτρα καὶ τὴν Ἀθήνα, χωρὶς νὰ περᾶσῃ περὶ ἀπὸ κανένα τοῦ σταθμοῦ μπουφέ.

Οὔτε βγήκε περὶ ἀπὸ καὶ μέσα, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῆ κανεὶς γνωστός καὶ μαθευτὸ τὸ πᾶθμά του. Κρυμμένος, ματὶ ἀνθρώπων νὰ μὴν τὸν ἴ, ἔφρασε στὴς Ἀθήνας τὸ σταθμὸν, χωρὶς νὰ φαναστῇ ποτὲ καὶ τὴν Ἀστυνομία τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου χολούσε κόσμος, γιὰ νὰ βῆ τὸ... πῶμα του!...

Πῆρε κρυφά—σικρατὰ ἕνα ἀμάξι μόνιμπο—δχι αὐτοκίνητο, γιὰ τὸ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Μολοντὶ τὸ δῆμα τοῦ Καρχαρία ἔχει πάχος μόνον 5 χιλιοστών, ὡστόσο εἶνε πολὺ γερό. Ἀπὸ χιλιάδες χρόνια ἡ ἀγρία φωνὴ τῆς Ἀφρικῆς χρησιμοποιοῦν τὸ δῆμα τοῦ Καρχαρίου γιὰ νὰ φτιάχνουν τὶς χορδὰς τῶν τόξων τους.

— Τὸ δῆμα ἐπίσης τοῦ μικροῦ Καρχαρία εἶνε τὸ καλύτερον... γνωστόχαρτο!

— Ὁ παθολόγος Βάγνερ ἀναφέρει σὲ μιὰ μελέτη του ὅτι εἶχε γνωρίσει κάποτε ἕναν ἐργάτη, τὸ μισθὸν ἠμερῶν... πάγκου καὶ τὸ ἄλλο μισθὸν φλογιζόμενον διὰν ἐδοῦλεκε!...

— Ἐνας Κινεζικὸς... νομικογράφος παρουσίασε τελευταία ἕνα πρᾶσινο ποτῆκι.

— Ὡς τώρα ἔξωμε ὅτι ὑπάρχουν μαύρα, γκριζὰ, λευκά, κίτρινα καὶ μπλε ποτῆκια.

— Πράσινα ὅμως ποτῆκια οὔτε εἶδαμε, οὔτε ἀκούσαμε νὰ ὑπάρχουν.

— Ἐν τούτοις ὁ Κινεζικὸς αὐτὸς κατώρθωσε, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς διασταυρώσεις τῶν μπλε καὶ κίτρινων ποτῆκιῶν, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἕνα... πρᾶσινο ποτῆκι!

— Στὴ Νοζάν, μιὰ μικρὴ πόλι τῆς κοιλιάς τοῦ Μάρνη, γίνεται μιὰ φορὰ τὸν χρόνον, ἕνα ξεφωρενικὸν κι' ὡστόσο δυσκολώτατον ἀγώνισμα: τὸ ἀγώνισμα τῆς... «στράκας!»

— Στὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ ἀγώνισμα κέρδισε τὸν τελευταῖον χρόνον κάποιος Λερμισιὸν, ὁ ὅποιος κατώρθωσε νὰ γόνῃ μὲ τὸ κατῆσαι του τὶς περισσότερες καὶ ἐπιτυχιότερες στράκας, σὸ μικρότερον χρονικὸ διάστημα.

— Ὁ Λερμισιὸν ἔκανε, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, 30 ἠχηρότατες στράκας καὶ σὸ τέλος ἐπισημοποίησε τὴν νίκη του, παίξοντας μὲ τὸ κατῆσαι του τὴν... «Μασσαλιώτικον»!

— Ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια τὸ ἀστρο Νέος Ἡρακλῆς ἐξεργάζη καὶ κόπησε στὰ δύο.

— Τὴν ἑπομένη εἶνε ἡ ἀπόστασις πού χωρίζε τὸν πλανήτη μας ἀπὸ τὸ ἀστρο αὐτό, ὅστε ἡ φωτεινὴ ἀκτίνας τοῦ φαινομένου τῆς ἐκκρήσεως, ἡ ὁποία ἐστραχεν ὡστόσο 186.327.000.000.000 τοῦ δευτερολέτου, μολὲς τώρα ἔφτασαν στὴν γῆ!

— Τὰ δύο χωρία τμήματα τοῦ ἐν λόγω ἀστρου παρατηρήθηκαν τελευταία ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους στὸ Σαιν Ζοζέ, τῆς Καλιφορνίας.

— Στὰ περὶχωρα τοῦ Λονδίνου κατοικεῖ ἕνας παραξένος ἐφημέτης, ὁ ἐφημέτης τοῦ Χέντον, ὅπου τὸν λένε.

— Ὁ ἐφημέτης αὐτὸς ζῆ ἐπὶ ἐπτά χρόνια τώρα σὲ μιὰ τρώγλη, μολοντὶ εἶνε πλούσιος καὶ ὀμιλεῖ ἀριετὲς γλώσσας.

.....

Θεὸ!—ἐξώθηκε σὸ βάθος του καὶ ἀπὸ κατὰ παραδόχημια καὶ στενὰ σοκάκια τραβήξῃ γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ κάταξε, σάν νὰ μὴν πιστεῖ σὲ ὅτι ἐβλεπε, μολὲς ἔφτασεν ἐκεῖ.

Γεράτο ἀπὸ θυγγενεὶ καὶ φίλους, τὸ σπίτι, καὶ γειτόνων καὶ γνωστών!... Ματῶρα κρέπια καὶ βαρεῖα κρεμόντουσαν στὴν πόρτα τῆς εἰσοδοῦ.

Τὰ γονάτα του λήθχαν!

— Ποῖος πέθανε σπίτι μου!... ἀναρωτήθηκε. Μὴ πέθανε ἡ Μελομένη;

Καὶ ρίχτηκε μὲ καρδιοχτύπι ἀπάνω, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ βεβαιωθῇ σάν τὶ δυστύχημα τὸν ἐπέβη. Κατάμαρνα ντυμένη, ἡ κυρία Μελομένη, μὲ καταρωτάς ἀπὸ κρέπια ματῶρα, καθότανε στὸν καναπέ, μαυροκτυμένη καὶ αὐτὸν, καὶ δεχόταν τὰ οὐλλυπητήρια τοῦ κόσμου, ἀκίχουμι... θλιβερότατα καὶ λαμβάνουσα στάσεις γιὰ... φρογοραγία!

— Ἄχ, οἱ κακοῦχοι, τὸν Νικολάκη μου, μὸς τὸν φράγνε!... Ἦταν ἐκεῖ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία, ὁ κόσμος ὁ ἐμπορικὸς, τὸ χρηματιστήριον καὶ ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Πῆγαν γιὰ νὰ συλλεπηθοῦν τὴ... χῆρα. Στῆς καὶ δόξες γιὰ τὴν Μελομένη. Δὸς τὸν μαμάρη, τὸ λοιπὸν, κι' αὐτὴ!

— Κυρία, Κυρία! Νὰ ὁ Κύριος, φώναξε ἡ ὑπερέτρια.

Ἄξαρνα, γύρισαν ὅλοι καὶ εἶδαν τὸν Νικολάκη στὴν πόρτα τουλακωμένον ἀπὸ τὰ ταξέδι, ἀναμαλλιάχην, κίτρινον, ὠχρόν, μὲ γουρλωμένα μάτια, ἀπὸ τὴν ἀγνοία.

— Βουκολάκιασε! Ἐεφάνησαν ἔντρομοι.

Καὶ ρίχτηκαν γιὰ νὰ φύγουν.

— Χριστὸς καὶ Παναγία!...

Μόνον ἡ κυρία Μελομένη, μολὲς ἡ πρώτη τῆς ἐκκλησίας ἐπέρασε καὶ εἶδε νὰ σκοραζέτον ὅλες ἡ τιμὲς καὶ ἡ δόξες, σάν κανόνες, καὶ νὰ μὴν πάλι μογαθῆ τῆς μὲ τὸ Νικολάκη τῆς, εἶπε μὲ κάποιο ἔβρος ἀπέλιπνο μὲ πὸν λυπημένον τὴν φορὰ αὐτὴ!

— Οὐφ! Μ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, ἐδῶ, γιὰ τίποτα κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε σίγουρος!...

